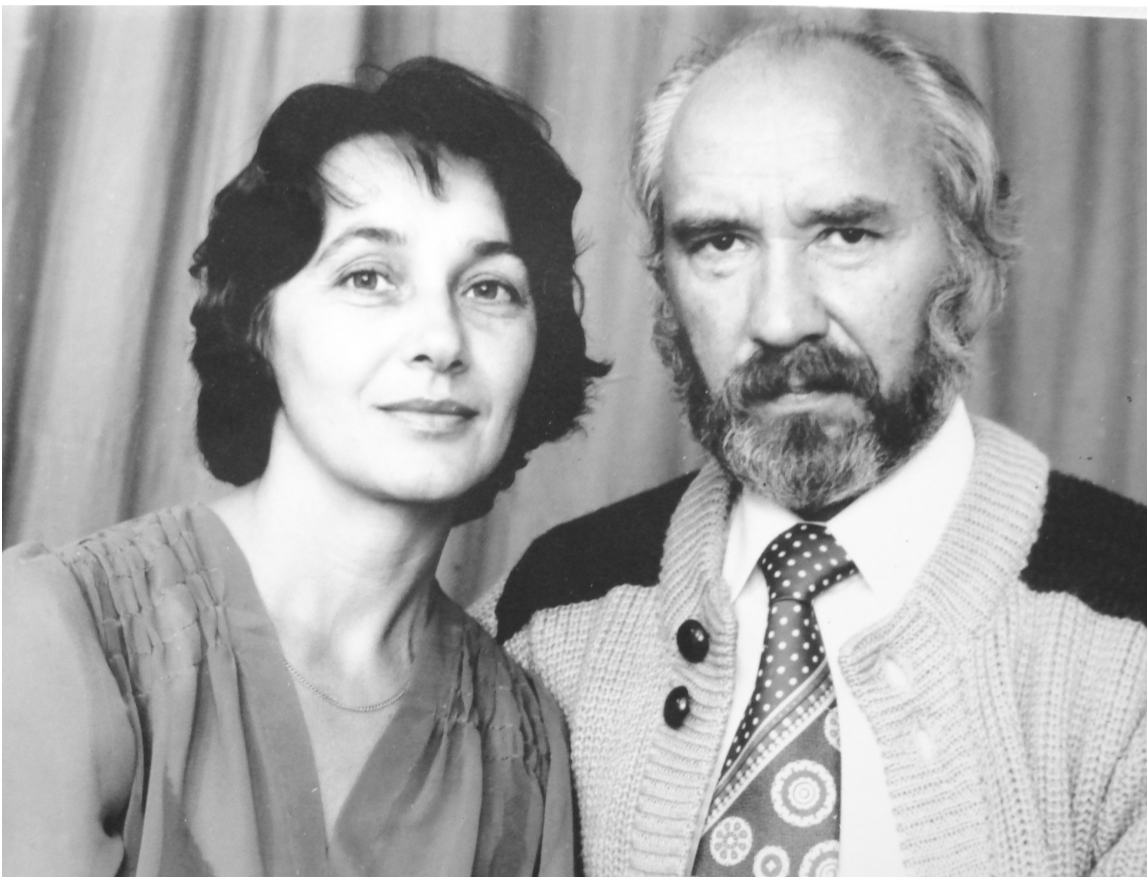

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ВІД МУК ЙОГО ЗДРИГНУВСЯ Б КАМІНЬ

12 ЛИСТОПАДА ВИПОВНИЛОСЯ Б 85 РОКІВ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ЗЕНОВІЯ КРАСІВСЬКОГО. З ЦЬОЇ НАГОДИ 23 ЛИСТОПАДА В НАРОДНОМУ ДОМІ БОЛЕХОВА ПРОВЕДЕНО ВЕЧІР ПАМ'ЯТІ. ВШАНУВАЛИ ПОЕТА-БОРЦЯ СВЯЩЕНИКА УГКЦ, СЕРЕД НИХ І СВЯЩЕНИК З ВІЛЬНОСА, МОНАХІНИ ГОШІВСЬКОГО ЖІНОЧОГО МОНАСТІРЯ, ВЧИТЕЛІ ТА УЧНІ МІСЬКИХ ШКІЛ, МЕШКАНЦІ БУБНИЩА, ЦЕРКВІНИ, СТАНКІВЦІВ

Ще 15-літнім юнаком Зеновій "став на прю з чудовиськом сторуком". Багато лиха зазнав від нього, але не зламався, не змирився.

Красівський казав прямо: "Мій ворог – Росія, яка своєю потугою заповонила нас, розтлила. Примусила багатьох забути свою мову, віру, свої святині... Єдиною зброєю поневоленого народу є націоналізм – готовність кожного з нас віддати своє життя за ті ідеали, щоби нашим дітям було легше, щоби ми продовжили своє життя в наступних поколіннях, щоби ми були нескінченні ніколи".

Героями його поетичної збірки "Невольницькі плачі", написаної у Владимирському централі, стали ті, що приймають смерть із погордою до ворога. "Поетії ці – не стільки плач, скільки гімн козацькій Україні

і заклик битися з ворогом до переможного кінця", – писав Роман Коваль у передмові до одного з видань. Присутні на святі пізнали історію написання "Невольницьких плачів", дізналися, як рукопис Святослава Караванський перевіз за кордон...

Закінчилося літературне свято "Молитвою" Зеновія Красівського.

Народе мій, стою перед Тобою,
А серце, як розбитий дзвін,
Гуде скорботою Твоєю і журбою,
І я не підведусь з колін.
До неба Твого підіймаю руки,
Стискаю з болю Твого кулаки:
О Господи!
Приємлю смерть!
Приємлю муки!
Лишень верни розбиті черепки
Твоїх святих! Хай знову бризне кров!

Хай в серці захлинеся обломок сталі!
Впаде на сонну пам'ять хоругов,
Обплювана і втоптана в болото!
Хай блисне! Прогуркоче грім!..

І грім прогуркотів. Знову наша нація піднялася на боротьбу проти "чудовиська сторукого". Мусимо на цей раз перемогти його, бо на кону доля нашого народу, нашої держави!..

Вийшовши з Народного дому, учасники вечора пам'яті не розійшлися. І полинули над Болеховом повстанські пісні, пісні наших предтеч.

Слава борцям за волю України!

Лариса ДОБРОХВАЛ

На світліні Олена Антонів і Зеновій Красівський. 1980-ті рр.

МИХАЙЛА ГАВРИЛКА ВШАНОВАНО В МИРГОРОДІ

31 жовтня у фойє Миргородського художньо-промислового коледжу відкрито меморіальну дошку видатному скульптору Михайлові Гаврилку. Участь взяли її творці – скульптори зі Львова Віктор Курило і Василь Ярич, автор книжки "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Роман Коваль (Київ), народні художники України Михайло Риндзак (Львів) та Феодосій Гуменик (Київ), народний депутат України Юрій Бублик (Полтава), директор коледжу Світлана Кікто, журналістка з Полтави Людмила Кучеренко, голова Миргородської районної ради Анатолій Карбан, секретар Миргородської міської ради Костянтин Кіросенко, Рунівщинський сільський голова Володимир Сухаренко і художник Львівського національного академічного театру опери та балету Петрунеля Хміль. Звучала бандура Тараса Силенка. Роман Коваль звернувся до керівництва району і міста вшанувати Михайла Гаврилку, перейменувавши одну з вулиць, які носять ім'я комуністичних діячів, на вулицю імені видатного скульптора.

ДОБРИ НОВИНИ

Героїня Яна

Командир 5-го Окремого батальйону Українського корпусу "Правий сектор" "Чорний", командир розвідувальної групи "Швед" та начмед Яна Зінкевич нагороджені відзнакою Міністерства оборони "За війську звитягу".

"Чорний" з літа командував нашими бійцями в Пісках і в аеропорту. Його люблять за відчайдушну сміливість і незмінне почуття гумору. "Швед" – легенда всього Східного фронту. Таких досягнень, як у нього, у питанні знищення живої сили противника немає, мабуть, у жодного вояка. А Яна вивезла з поля бою 128 поранених.

Про це повідомила Олена Білозерська.

Добровольці б'ють гвардійців

12 листопада бійці добровольчого батальйону "Азов" накрили позиції 439-ї реактивної бригади під Докучаєвськом. Ліквідовано дивізіон. На його озброєнні були чотири 300-мм реактивні системи залпового вогню "Смерч". Втрати росіян до 170 осіб.

Офіційне місце базування 439-ї гвардійської реактивної артилерійської Перекопської орденна Кутузова бригади – Астраханська область.

Зимова повіль дезертирства

З настанням холодів у бандформуваннях т. зв. ДНР стають масовим явищем дезертирство і самовільний відступ із передової. Про це повідомив Дмитро Тимчук.

Найбільше тікають із-під Донецька і Горлівки, Тельманового та Новоазовська.

Керівництво "ДНР" погрожує жорстокою розправою.

Лекція українських артилеристів

Банда Гіві, яка вже який тиждень штурмує Донецький аеропорт, у районі гаражів збудувала бомбосховище. Та лекція наших артилеристів була красномовна.

Після відповіді наших гармашів загинуло 20 бандитів, понад 30 поранено, близько півсотні лишилися під завалами.

Кінець "руського міра"

25 листопада група українських розвідників у заплілі російських терористів виявила блокпост, який охороняли російські "казакі". Вони були п'яні й "обкурени".

Поки командир розвідників відволікав головного "казака" розмовою, наші вояки непомітно відкрили склад озброєння та боеприпасів й забрали військову здобич. На прощання хлопці, відкрили вогонь з усіх наявних стволів. Дідько охоче забрав москалів до пекла.

Нехай батько бере із сина приклад

Хоч батько 22-тирічного Сергія Галіяна є підполковником російської армії, а Сергій у складі 95-ї аеромобільної бригади впродовж 10 днів захищав Донецький аеропорт.

Слава герою!

ВШАНОВАНО ОТАМАНА ШЛЯХОВОГО

перевидав у книжці "Так творилося українське військо. 10 спогадів учасників Визвольної війни 1917 – 1920-х рр." (видавець Ростислав Мартинюк).

Участь у відкритті меморіальної дошки взяли онук і правнук Марка Шляхового – Микола і Володимир Шляхові та члени їхньої родини.

Завешила вшанування презентація спогадів сотника Бориса Монкевича "Похід Болбочана на Крим" (упорядник Р. Коваль) та 3-го, розширеного видання історичного нариса Романа Ковалю "Отаман Зелений", де вміщено розвідку про Марка Шляхового, який воював у Дніпровський повстанській дивізії отамана Зеленого.

У цей вечір співали визначні українські співці – кобзарі Тараса Силенка і Тарас Компаніченко та лідер гурту "Гінь Сонця" Сергій Василюк. Були й журналіст Ростислав Мартинюк, журналіст 5-го каналу Інна Неродик та багатолітній член Історичного клубу "Холодний Яр", професор Павло Вакулюк, автор перших публікацій, які розвінчували "боярські міфи" Ніколая Островського.

Міський голова Тарас Добровський вручив грамоти-подяки Андрієві Ковалю, Тарасові Компаніченку, Романові Ковалю та меценатам, завдяки яким було створено меморіальну дошку. Подію висвітлював телевізійний канал "1+1".

Організатори урочистостей – журналіст Андрій Ковальов, Благодійна ініціатива "Героїка" та Історичний клуб "Холодний Яр".

ПОВСТАНЦЯ ПАНАСА ПУСТОВОГО ВШАНОВАНО

У РІДНОМУ СЕЛІ ЩЕРБАНІВЦІ ОБУХІВСЬКОГО Р-НУ КИІВСЬКОЇ ОБЛ.

“Лікар УПА, український історіософ Юрій Липа свого часу написав: “Одне святе є в світі – кров людей хоробрих, одні живуть – могли вірних Батьківщини”, – такими словами розпочав вшанування ведучий меморіального мітингу Роман Коваль. – Колись цю пісню-гімн у Щербанівці співали Панас Пустовий з товариством, давайте тепер заспіваємо повстанцям, які спочивають на цьому кладовищі”.

Гімн України у виконанні кобзаря Тараса Силенки підхопили всі присутні. А було їх близько ста осіб – з Києва, Обухова, Кагарлика, Українки, Трипілля, Витачева, Халегія, Стайок, Червоної Мотовилівки і, звичайно ж, Щербанівки.

Серед гостей були вояк “Айдару” Сергій Мілевський, який перебуває на лікуванні після поранення; голова Обухівської районної державної адміністрації Сергій Недько, сільський голова Щербанівки Наталія Опанасюк, заступник

директора Трипільської школи Катерина Буремко, сільський голова Трипілья Анастасій Дігтяр, редактор газети “Обухівські вісті” Олена Артюшенко, директор Обухівського районного краєзнавчого музею Юрій Домотенко, редактор газети “Обухівський край” Олександр Артюшенко, поетеси Антоніна Литвин, Тетяна Лемешко, дитяча письменниця з Обухова Наталка Любиченко, автор меморіальної дошки Михайло Горловий, рідні Панаса Пустового та письменника Григорія Косинки, якого Москва розстріляла 15 грудня 1934 року.

Співали старовинні українські пісні Степан і Софійка Андрущанки з гурту Музею Івана Гончара (Київ). У цей день над Щербанівкою летіла і визвольна пісня “Ой у лузі Червона калина”.

Квіти лягли й до меморіалу козакам і старшинам Щербанівської сотні Дніпровської повстанської дивізії (автор Михайло Горловий).

Під час хвилини мовчання учасники вшанувань вклонилися козакам різних епох, які полягли в обороні нашої землі, в тому числі й на Донбасі.

Біля меморіалу школярі Трипільської школи з допомогою козацтва київських сіл висадили дубовий гай.

Риску урочистостям, які відбулися 5 листопада, підбив Роман Коваль: “Член Історичного клубу “Холодний Яр” Петро Билина, який зараз перебуває у складі Національної гвардії на Луганщині, сказав мені, що головний його висновок перебування там – головна наша битва на фронті культурному, якщо переможемо на ньому, то й такого ніколи не буде, як тепер на Донбасі”.

Вічна слава борцям за волю України! Пам’ятаймо героїв Визвольних змагань!

Подію, організатором якого став Історичний клуб “Холодний Яр”, висвітлював телевізійний канал “1+1”.

ПОВЕРНУВСЯ, ЩОБ СТАТИ ПАМ’ЯТНИКОМ

Михайло Гаврилко.

Для когось це ім’я залишається порожнім звуком, для когось – стало сенсом життя.

Для когось він – один з багатьох, для когось – кращий із кращих.

Хтось прийде до Його пам’ятника у Болехові й побачить перед собою мертву бронзу, а хтось – завітчає Його каліною та живими квітами – зі словом Тараса Шевченка на устах. А я прийду до Михайла Гаврилка з вдячністю у серці, щоб прочитати у його очах гордість за свій народ. А для мене він – лицар волі, котрий повернувся із забутого у вічність. Його доля ніколи не перестане хвилювати мою душу. Його шевченкіана неповторна, бо в найменшу плакетку, в найменший медальйон він вкладав глибоку любов і віру у те, що “слово Шевченка-пророка паде, як стріла Божого гromу”.

Кобринської. На свою другу батьківщину.

І раптом радісна звістка: 7 вересня відбудеться відкриття такого довгоочікуваного пам’ятника.

П’ятого вересня, у день свого народження Гаврилко вже був у Болехові.

А сьогомого вересня з гронами калини, із синьо-жовтими прапорами люди поспішали до музею Наталії Кобринської.

Наче живий, Михайло дивився в душу. У моєї голови промайнула одна-єдина думка: “Здійснилося”.

На очі навернулись сльози. Адже недарма було докладено стільки зусиль, старань, щоб Гаврилко повернувся, як символ воскресіння України.

Повернувся, щоб закликати до боротьби, як і 100 років тому.

Ідіть до Михайла Гаврилка. Із щирим серцем. З чистими помислами. Пізнавайте Його глибше.

Бо історія Його життя – це історія життя українського народу.

Вікторія ЛАТИК,
учениця 8А класу
Болехівської ЗОШ

Від редакції

12 вересня Міжнародний благодійний фонд “Смолоסקип” за сприяння Союзу українок України нагородив дипломанта Міжнародного конкурсу “Мій рідний край” Вікторію Латик, автора пошуково-дослідницької роботи “Михайло Гаврилко – творець першої шевченкіани”, стипендією на 2014 – 2015 навчальний рік.

На світліні Роман Коваль, благодійник із Калуша Ігор Сметанський і автор пам’ятника Василь Ярич.

Місто Болехів Івано-Франківської обл.
7 вересня 2014 р.

МОСКОВСЬКІ ЗЛОЧИНИ УКРАЇНСЬКІ НАУКОВО-ТЕРМІНОЛОГІЧНІ СЛОВНИКИ, ЯКІ ЗНИЩИЛИ РОСІЯНИ В 1933 р.

Білик Я. Політичний словник. – Харків, 1925.

Булда С. Словник будівельної термінології. – Х., 1930.

Василенко П., Шелудько І. Словник гірничої термінології. – Х., 1931.

Веретка С. Практичний російсько-український правовий словник. – Х., 1926.

Вовчанецький В. Словник ботаничної термінології. – Х., 1932.

Галин М. Російсько-український медичний словник. – Київ, 1928.

Горецький П. Словник термінів педагогіки, психології. – К., 1928.

Дарморос М., Дарморос Л. Словник технічної термінології. – К., 1926.

Діденко О. Російсько-український словник математичної термінології. – Запоріжжя, 1926.

Дорошенко М. та ін. Словник ділової мови. – Х., 1930.

Дубровський В. Російсько-український технічний словник. – К., 1926.

Жигалдо М. Російсько-український словник ремісничих професій, підприємств. – Х., 1929.

Журківський В. Російсько-український транспортний словник. – Х., 1926.

Зенкевич С. Словник хемічної номенклатури (неорганічна хемія). – К., 1928.

Калинович Ф. Астрономічна термінологія і номенклатура. – К., 1930.

Калинович Ф. Словник математичної термінології. – К., 1926.

Калинович Ф. Термінологія теоретичної механіки. – К., 1926.

Кисільов В. Медичний російсько-український словник. – О., 1928.

Корчак-Чепурківський О. Номенклатура хвороб. – К., 1927.

Крамаревський В. та ін. Словник медичної термінології. – Х., 1931.

Кривченко Г. Словник економічної термінології. – К., 1930.

Кримський А. Російсько-український словник правової мови. – К., 1926.

Курило О. Словник хемічної термінології. – К., 1928.

Линкевич Є. та ін. Російсько-український словник ділової мови. – Х., 1926.

Лоханько Ф. Словник технічної номенклатури (мануфактурний). – К., 1928.

Новос А. Словник термінів антропографії. – К., 1931.

Орловський В. Російсько-український словник банкового діловодства. – Х., 1925.

Осипів М. Російсько-український словник потрібних у діловодстві слів. – Х., 1926.

Паночіні С. Словник біологічної термінології. – Х., 1931.

Підмогильній В. Фразеологія ділової мови. – К., 1927.

Полонський Х. Словник природничої термінології. – К., 1928.

Сабалдир П. Словник сільськогосподарської термінології. – Х., 1931.

Свободин М. Правничий словник. – К., 1924.

Секунда Т. Українська технічна термінологія. – К., 1919.

Тимченко Є. Історичний словник української мови. – Х., 1932.

Трихвиль Ю. Словник технічної термінології (мірництво). – К., 1930.

Туркало К. Словник технічної термінології (комунальне господарство). – К., 1928.

Тутковський П. Словник геологічної термінології. – К., 1923.

Фаворський В. Словник механічної термінології (силової). – К., 1929.

Фаворський В. Словник транспортної термінології. – К., 1927.

Фаворський В. Словник фізичної термінології. – К., 1932.

Цешківський Ф., Черняхівський О. Анатомічні назви. – К., 1925.

Шарлемань М. Словник зоологічної номенклатури (птахи). – К., 1927.

Шарлемань М., Татарко К. Словник зоологічної номенклатури (хребетні тварини). – К., 1927.

Шелудько І. Радіословник. – К., 1929.

Шелудько І. Словник виробничої термінології. – Х., 1931.

Шелудько І. Словник хемічної термінології (електротехнічний). – К., 1928.

Шелудько І., Садовський Т. Словник технічної термінології. – К., 1928.

Щеголів І. Словник ентомологічної номенклатури. – К., 1918.

Щеголів І. Словник зоологічної номенклатури (безхребетні тварини). – К., 1928.

Якубський С., Якубський О. Російсько-український словник військової термінології. – Х., 1928.

Якубський С., Якубський О. Російсько-український словник для військових. – Х., 1924.

Яната О., Осадча Н. Словник ботаничної номенклатури. – К., 1928.

Також москвини знищили перші три томи багатотомних словників, які вже вийшли у світ:

Кримський А., Єфремов С. Російсько-український словник. – К., 1928;

Єфремов С., Ніковський А. Словник української мови. – К., 1928.

Готові до друку рукописи четвертого і дальших томів москвини конфіскували і вивезли до Московщини (мабуть, знищили там).

Павло ПШЕПА
Українець і москвин. Дві протилежності. (Додаток І. – С. 640–641).

ПАВЛО КРАТ І ЛУБНИ

31 жовтня в Лубенській музичній школі презентовано спогади випускника Лубенської чоловічої гімназії, члена Револуційної української партії Павла Крата “Крізь павутиння змосковчення”. У книжці 12 розділів присвячено Лубнам кінця 1890-х рр. та початку ХХ ст., тож ця книга викликала чималий інтерес у лубенської інтелігенції.

У презентації взяли участь гості з Києва – автор-упорядник Роман Коваль, кобзар Тарас Силенко, народний депутат України від ВО “Свобода” Юрій Бублик та лубенська інтелігенція – члени Національної спілки письменників України Олександр Міщенко, Раїса Плотнікова, Наталія Бакай, Олексій Неживий, Олександр Печора (голова Лубенської організації Товариства “Просвіта”), поет Анастасій Устименко, інші достойники. Захоплено розповідала про книжку директор Лубенського краєзнавчого музею Тамара Дяченко, лубенські письменники декламували уривки зі спогадів Павла Крата, а завідувач денного відділення Лубенського лісотехнічно-

го технікуму Сергій Омельченко нагадав, що першим директором і творцем цього закладу був батько Павла Крата – Георгій Крат, і у спогадах висвітлено становлення цієї школи.

Роман Коваль, звертаючись до журналіста Олександра Сиченка, сина письменника Володимира Малика, розповів як у дитинстві захоплювався творами його батька. “Книжки “Посол Урус-шайтана” та “Фірман султана” стали для мене формотворчими, – признався Роман Коваль. – Саме завдяки Володимирові Малику я ще у дитинстві став козакофілом”.

Упродовж вечора звучали бандури Тараса Силенки і Віталія Мороза та баян восьмикласника Тимофія Ілдохіна. А чоловічий ансамбль при Лубенському районному будинку культури (художній керівник Віктор Гриша) виконав стрілецьку пісню “Повіяв вітер степовий”.

Організували змістовний вечір голова Лубенського медіа-клубу Володимир Безчасний та Андрій Трегуб.

Віктор БИЛИНА

З ДИТИНСТВА ГРАВСЯ У КОЗАКІВ

Похорони Сергія Табала в Сумах

Святослав Горбенко

Сергій Табала

Олександр Райхерт

Стефан Стефурак

Багато втрат має "Правий сектор". Бо весь час на передовій. Особливо сумно, коли гине молодь. В осінній кампанії загинуло четверо хлопців, яким не виповнилося 20 років: 22 вересня у смт Піски росіяни вбили Стефана Стефурака ("Друга 24-го"), 19 років; 3 жовтня, обороняючи Донецький аеропорт, загинув 19-літній Святослав Горбенко ("Скельдь"); 6 листопада покинув білий світ Сергій Табала ("Север", Сергій Руденко), а 9 листопада став останнім днем для Олександра Райхерта, 1996 р. нар., з Херсона ("Чорний"). Загинув він у смт Піски. Його ж дівчина продовжує боротьбу в Добровольчому українському корпусі "Правий сектор".

Сергій Табала родом із Сум. Батько помер, мати живе в Дніпропетровську. Хлопця виховувала бабуся Людмила й тітка Ольга. Мешкали в одній квартирі, Сергій ділив кімнату із двоюрідними братами Станіславом і Олексієм. Навчався в училищі на кухаря.

Товариш дитинства Валентин Березос розповів: "Ми з 7 років дружили. Пам'ятаю, вийшов я з

іграшками в двір. Мене оточили багато хлопців. А Сергій підійшов і каже: вони всі з тобою хочуть дружити через іграшки, а я дружитиму просто так. До восьмого класу були нерозлучні. Він з дитинства любив усе українське. Ми гралися в козаків і гетьманів. 22 червня посварилися, бо я не хотів їхати з ним на війну".

Розповідає побратим Денис Титарчук: "Під час Майдану ми жили разом у Будинку профспілок на п'ятому поверсі, брали участь у протистояннях із міліцією й тітушками. У грудні вступили до "Правого сектора". Сергій був під кулями снайперів на Інститутській. Разом повернулися в Суми. Він був головою організації, я – його заступник. У липні він поїхав до тренувального табору. Сказав, що на три дні, а повернувся аж у жовтні. Розповідав, що був у Пісках, у Донецькому аеропорту. Біля нього розірвалася граната, осколками розсікло руки й груди. Він лише пару днів полікувався. Тоді поїхав на марш УПА в Київ 14 жовтня".

Сергій зі школи цікавився історією, особливо боротьбою ук-

раїнського народу за свою свободу. І передбачав війну з Росією. 1 листопада на сторінці в соцмережі "ВКонтакте" Север написав: "Я воюю за мою Батьківщину, друзів, за посмішку тієї, чий голос підтримує мене на цьому шляху".

6 листопада протитанковий снаряд пробив дві стінки й вибухнув біля Сергія. Він загинув одразу.

10 листопада віддали шану Сергієві Табалі прийшли близько двох тисяч людей, серед них й керівники міста та області. На головній площі Сум – море квітів і сліз. В останню путь звияжця проводжали оплесками й вигуками "Слава Україні! Героям слава!", "Україна понад усе!", "Герої не вмирають!".

Похорони Сергія Табалу 10 листопада на Алеї почесних громадян Центрального кладовища м. Суми.

16 грудня Сергієві виповнилось би 19 років.

Свій коханій напередодні смерті він казав: "Жінко, я не можу померти, поки не побачу нашої дитини!".

Олена ЛУЦЕНКО

ВІРИВ У СВІЙ НАРОД

8 жовтня о 17.20, неподалік с. Піски, під час мінометного обстрілу загинув кулеметник полку "Дніпро-1" Іван Курята. Його товариш написав: "Кілька днів тому він врятував мені життя. Ми жартували, сміялись. Ми не збиралися помирати, адже ж – "перемир'я". Його було 41. Жити б і жити!"

Іван був товаришким, доброзичливим, завжди привітним і усміхненим, щирим.

Народився він 17 лютого 1973 року в с. Семенівці Криничанського району Дніпропетровської області. В зоні АТО перебував із травня. Весь час – на передовій, брався за виконання найскладніших бойових завдань. Відважний, цілеспрямований, він вірив, що в єднанні можна досягти поставленої мети. Був переконаний, що немає таких перепон, які не подолав би наш народ.

У вересні Іван прийшов у відпустку. Рідні вмовляли більше не їхати на війну, а він: "Я цього зробити не можу. Україну треба захищати далі".

11 жовтня героя поховали в рідному селі. У скорботній процесії взяли участь сотні земляків. Приспущені державні стяги із чорними стрічками, похоронний марш у ви-

конанні духового оркестру, численні вінки і квіти... Чоловіки і жінки не стримували сліз.

Усі мешканці Семенівки і Криничанського району висловлюють щире співчуття татові Євгенові та всій родині.

Залишив Іван у скорботі двох дітей – 6-річну Дашу і 14-річного Женю.

Вічна пам'ять!

Людмила ЗАБОРА

ЗАГИНУВ ЗА УКРАЇНУ

21 листопада поблизу Горлівки Донецької області під час виконання бойового завдання був смертельно поранений Микола Томак, доброволець 34-го батальйону територіальної оборони Кіровоградської області.

Микола з Новоархангельського району, 1982 р. нар., член ВО "Свобода".

Військова спеціальність – мотострілок, посада – заступник командира взводу.

Залишив у журбі мати і сестру. Поховали козака в його рідному селі Торговиці.

Вічна слава!

ОФІЦЕР 3-ГО ПОЛКУ СПЕЦПРИЗНАЧЕННЯ, СТАРШИЙ ПЛАСТУН ЄВГЕН ПОДОЛЯНЧУК

Він вступив до Пласту в 14 років. Під час першого табору "Січ" священник запитав: "Може є нехрещені?"

Хрестили його прямо на таборі...

Юнакував у підготовчому курені ім. Ярослава Мудрого в станиці Черкаси. Затятий пластун – так характеризує його хресний батько. Через рік пластування, 8 липня 2006 р., склав пластову присягу, здобувши ступінь "учасника". У тому ж році пройшов табір військового пластування "Леґіон" (у Чорному лісі на Прикарпатті). Таборування вплинуло на рішення стати професійним військовим.

У 2008 – 2012 рр. навчався в Академії сухопутних військ у Львові, на факультеті розвідки. Навчаючись, приїжджав до Черкас у відпустки, щоб організувати пластові мандрівки і табори в Холодному Яру.

Вищу військову освіту здобув з відзнакою, відтак обрав 3-й полк спецпризначення в Кіровограді. Служив командиром групи спеціального призначення, яку організував, використовуючи пластові навички. Зацікавив весь батальйон скелелазінням. Організував із друзями в частині скельну стінку.

Завжди пишався, що є вихованцем Пласту, із гордістю носив пластову кофтинку (худі). У листопаді 2012 р. вступив до старшого пластування, у квітні 2013-го пройшов крайовий вишкіл виховників юнацтва (число 131). А через місяць одружився із пластункою Марією Сергеевою, зв'язкою юнацького куреня. Шлюб брали в пластових одностроях.

З березня цього року він у числі перших – на бойових завданнях. Уся країна пам'ятає кадри розбитої техніки російських найманців під Донецьким аеропортом у травні 2014 р., рефржератор до Росії із написом

"200"... Цю перемогу здобула група Євгена. У червні він отримав звання старшого лейтенанта спецназу. Організував оборону аеропорту.

4 липня 2014 р. йому виповнилося 23 роки. А 14 вересня дістав осколкове поранення в скроню, помер по дорозі в лікарню.

Спи спокійно Євгене, твої мрії втілять тисячі вихованців Пласту, про яких ти так дбав і для яких став назавжди взірцем героя.

За мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, Євгена Подольчука 6 жовтня нагороджено Орденом Богдана Хмельницького III ступеня (посмертно).

Пласт звернувся до Президента України з поданням присвоїти Євгенові Подольчуку звання Героя України. Міністерство молоді підтримало ініціативу.

Про дружину і старшу сестру, батьків ми подбаємо. Правда, юнацтво? СКОБ! Слава Україні!

Юрій ЮЗИЧ

АЙДАРИВЕЦЬ ВАСИЛЬ АНДРІЮК УЖЕ СПОЧИВАЄ

(14.04.1963, м. КОСІВ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ ОБЛ. – 23.08.2014, м. СЕВЕРОДОНЕЦЬК ЛУГАНСЬКОЇ ОБЛ.)

Дядя Вася. Василь Андріюк. "Німець". Герой України. Айдарівець. Майданівець. Мій близький друг і майданівський батько.

Ще й досі не вірю, що він загинув. Так і чекав його повернення зі Сходу. Він же мені обіцяв. Ми

ще маємо станцювати, святкуючи перемогу.

Дядя Вася – видатна людина. Йому завжди 18 років. Він високий, блакитноокий гуцул. Нас він завжди називав "молодеж" і завжди мав щось, аби нас пригостити....

До людей, особливо до молоді, ставився з неймовірною любов'ю. Називав мене донею. Завжди за спокій, вислухає, підтримає. Хоча я йому не рідна, і навіть не землячка. Просто є такі люди – з великим серцем, і їхньої любові вистачає на всіх, кому щастить бути поруч.

Пам'ятаю, на Майдані грав гурт "Лимончики". Ми ходили їх слухати, і дядя Вася танцював так, що молодь не годна була з ним зрівнятися. Я завжди буду пам'ятати його саме таким – веселим, жартівливим, світлим.

Дядя Вася – оптиміст. Оптиміст через те, що він завжди вірив в силу добра, так як вірив в Україну, в Майдан, в краще в людях. Він не сумнівався, що ми всі скоро зустрінемося гуляти і святкувати перемогу.

У дяді Васи залишилися дружина, доросла донька та 4-хрічний син Андрійко, яких він обожнював і багато про них розповідав.

Не знаю що ще сказати, лишилося багато спогадів, але все це зараз сплуталося і не хочеться вірити, що це – минуле. Але коли думаю про дядю Васю, бачу і відчуваю велике і тепле світло.

Дуже важко зібрати думки до купи, і ще важче повірити. Герої не вмирають!

Дар'я ЦИМБАЛЮК

ДОПОМОЖЕМО!

Гідні сини України

Василь Здикро-“Хмара” з батальйону “Січ” віз гуманітарну допомогу на блокпост біля с. Піски і потрапив під обстріл бойовиків. Те, що поранений, помітив не відразу. Добрався до блокпосту, де, на щастя, був лікар з полку “Дніпро”, який надав допомогу. Але була значна втрата крові... Декілька раз Василя намагалися вивести, але потрапили під обстріл і повернулись. І все ж, ризикуючи життями, прорвалися. Василеві вже зробили операцію, але є загроза втрати руки. Прошу допомогти йому. Надсилаючи кошти, пишіть, хто та яку суму надіслав, щоб я могла звітувати перед рідними Василя. ПриватБанк, 5168 7556 0069 8605, отримувач Ірина Володимирівна Цвіла.

21-літній уродженець м. Дмитрива Юрій Яковенко дістав важке поранення на передовій, у с. Піски. У

нього перебито тазостегнову кістку, ушкоджено м’язи. Нині лікується у Дніпропетровську. Йому треба знову вчитися ходити. Хто має змогу, допоможіть. ПриватБанк: 5168 7572 8171 3570, отримувач Юрій Яковенко.

Холод броні й тепло сердець

Сашко Бабченко – розвідник 92-ї Окремої механізованої бригади. Потрапив під мінометний обстріл у Луганській області під Щастям. Олександра вразила самохідна артилерія, з якою побратими прикривали його, важкопораненого, своїми тілами. Останнє, що пам’ятає – холод броні, на яку його поклали, аби транспортувати до лікарні. Далі – два дні коми і клінічна смерть. На щастя, вижив.

Зараз Сашко у Київському військовому госпіталі. У нього ампутовано ліву ногу. Сім’ї необхідні кошти для лікування та протезування в Німеччині.

Реквізити для допомоги: ПриватБанк 5168 7572 7230 9230 Куценко (Бабченко) Ганна Володимирівна або Карта Банк “Фінанси і Кредит” №2625 1279 8809 8000 1.

Сергій МЕЛЬНИЧУК
Сергій ГРИШИН

Допоможемо “Айдару”

Євген Лозівський служив у штурмовій роті “Захід” батальйону “Айдар”, у підрозділі “Золи”, в підрозділі, який був у найважчих операціях батальйону. Підрозділ завжди був попереду, тому і втрапив більше половини свого складу.

Рота отримала поповнення, командує нею зараз Віталій Горіцький, побратим і земляк Лозівського. А Євген після поранення перебуває на лікуванні. “І мені соромно, – пише він, – що я зараз не з хлопцями, але я в такому стані, що там не потрібен”.

Навіть у шпиталі Євген прагне допомогти хлопцям. Його непокоїть, що з’явилася проблема, якої раніше не було. В телефонній розмові ротний повідомив Євгена, що немає навіть макаронів та м’ясних консервів, тільки риби. Не вистачає бушлатів і берців. Євген Лозівський пропонує надіслати кошти його сестрі (всі кошти підуть штурмовикам “Айдару”). Картка ПриватБанку: 4149 4378 4769 8071, Юлія Манник (Городничук). Р/р у ПриватБанку 29244825509100, МФО 305299, ЄДРПОУ 14360570.

ХАРКІВ'ЯНИН ГЕНКА “ВУЙКО”

Фото за два дні перед тим, як він героїчно загинув під Луганським аеропортом, прикривавши відхід пораненого побратима. “Типовий петлюревець, антибольшевик і патріот. Приклад для наслідування. Люблячий чоловік і батько двох дівчат”, – так написав про нього товариш.

Типовий петлюревець, антибольшевик і патріот. Приклад для наслідування. Люблячий чоловік і батько двох дівчат, – так написав про нього товариш. Вічна пам’ять!

“КАРПАТСЬКА СІЧ” ПРОДОВЖУЄ ПОХІД

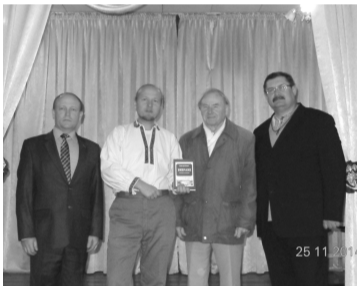
У с. Піски, через яке проходить лінія фронту, воюють бійці полку “Дніпро”, батальйону ОУН, “Правого сектора” та військові частини. Тепер до них приєднались бійці окремої чоти “Карпатська Січ” (командир Олег Кудин).

До її складу входять патріотично-добровольці, переважно активісти

ВО “Свобода”. Спочатку вони привозили продукти харчування та необхідні речі бійцям добровольчих батальйонів та військовим, які охороняли блокпости.

4 листопада під час мінометного обстрілу було поранено одного з бійців Окремої добровольчої чоти “Карпатська Січ” та пошкоджено два транспортні засоби.

ОТАМАН ЗЕЛЕНИЙ У РЖИЩЕВІ

25 листопада в актовій залі Ржищівського гуманітарного коледжу відбулася презентація книги Романа Ковалія “Отаман Зелений” (3-тє, розширене видання).

Розповів Роман Коваль і про Євгена Гловінського, поручника гарматної бригади 3-ї Залізної дивізії Армії УНР. Народився він у Ржищеві 1 листопада 1894 року. Відтак минуло 120 років від його народження, а земляки не вшанували вояка і видатного науковця на еміграції. Але добрі справи ніколи не пізно робити. Оскільки авторитет Євгена Гловінського у науковому світі беззаперечний, то було б логічно, сказав Роман Коваль, надати Ржищівському гуманітарному коледжу ім’я видатного земляка.

Педагогічний колектив з інтересом поставився до цієї ідеї.

Будемо сподіватися, що у Ржищеві з’явиться і вулиця Євгена Гловінського. Та отамана Зеленого!

На зустрічі виступав син поет-станція-зеленівця, художник і поет Борис Дегтярьов, автор двох спогадів про свого батька, опублікованих у 3-му виданні дослідження “Отаман Зелений”

Пісні про Визвольну боротьбу виконав кобзар Тарас Силенко.

Віктор БИЛИНА

На світліні В. Билини зліва направо Віктор Фалько (заступник директора педагогічного коледжу), кобзар Тарас Силенко, Борис Дегтярьов і Роман Коваль. Ржищів, 25 листопада 2014 р.

“Величезний внесок у боротьбу”

Дивився 2-гу частину фільму “Світлі дороги Рената Польового” на вебсайті каналу “Культура”. Це справжній шедевр і величезний внесок у боротьбу проти москалів та їхніх прихвостнів, які намагались знищити пам’ять про історію та велике минуле української боротьби проти російської окупації і колонізації.

Роман ПРОХОДА, інженер
Колорадо, США

“Із захопленням читаю”

Із захопленням читаю Вашу книгу “Сто облич Самостійної України”. Спочатку прочитав усі статті про побратимів-кобзарів, а потім – усе підкрілля з початку! Зворушила доля Зеновія Красівського, творчість Павла Вольвача та й всі інші публікації! А від рецензії на поезію Галини Хмільовської я був у нескланному захопленні! Таку рецензію з доброзичливою тонкою іронією міг написати тільки запорозький козак! Хай здійснився все задумане вами!

Остап КІНДРАЧУК, бандурист

“Скільки роздумів породила ця книжка”

Пане Романе, уклін Вам за Ваш нелегкий труд у створенні “Івана Ремболовичів”! Читав її по 5 – 10 сторінок на день, насолоджуючись, немов старим вином! Скільки роздумів породила ця книжка, скільки аналогій і скільки суму! Так, саме суму, бо нічого в Україні не помінялося у колах так званої еліти. Дякую, дякую і ще раз дякую! Тут, у Канаді, для мене це було ковтком повітря.

Анатолій ВОРОБІЙОВ

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ “НОВУ ПОШТУ” МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати і через “Нову пошту”, попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалія у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011.

Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надіслати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Борис Монкевич, “Похід Болбочана на Крим” – 44 грн.

“Отаман Зелений” Романа Ковалія (3-тє видання) – 60 грн.
“Медвинське повстання” Романа Ковалія і Петра Гоголі – 45 грн.
“Таємниця отамана Зеленого” – 45 грн.
Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. “Ми сміло в бій підемо” – 50 грн.
“Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалія – 45 грн.
“Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалія – 50 грн.
“100 облич Самостійної України” Романа Ковалія – 50 грн.
“Історія України-Русі” Миколи Аркаса – 60 грн.

“Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 40 грн.
“Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського – 60 грн.
“Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського – 80 грн.
“Чорний Ворон: п’ять біографій” Романа Ковалія – 25 грн.
“Кармелюки” Романа Ковалія – 35 грн.
“Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалія – 150 грн.
“Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалія – 100 грн.
Документальний двосерійний фільм “Стеком і шаблею” – 50 грн.

ГАЗЕТА “НЕЗБОРИМА НАЦІЯ” В ІНТЕРНЕТІ
[HTTP://NEZBORIYMA-NACIYA.ORG.UA/](http://NEZBORIYMA-NACIYA.ORG.UA/)

У редакції через “Укрпошту” можна придбати такі книги:

- (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
  - “Похід Болбочана на Крим” Бориса Монкевича – 60 грн.
  - “Отаман Зелений” Романа Ковалія (3-тє видання) – 80 грн.
  - “Медвинське повстання” Романа Ковалія і Петра Гоголі – 60 грн.
  - Роман Коваль, “Таємниця отамана Зеленого”. Історична повість для дітей – 62 грн.
  - Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. “Ми сміло в бій підемо” – 60 грн.
  - “Крізь павутиння змосковщення” Романа Ковалія – 65 грн.
  - “Шевченкіана Михайла Гаврилка” Романа Ковалія – 69 грн.
  - “100 облич Самостійної України” Романа Ковалія – 66 грн.
  - “Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру” – 55 грн.
  - “Історія України-Русі” Миколи Аркаса (2-тє, краківське, видання) – 81 грн.
  - Документальний двосерійний фільм “Стеком і шаблею” – 60 грн.
  - “Чорний Ворон: п’ять біографій” Романа Ковалія – 39 грн.
  - “Холодний Яр” Юрія Горліса-Горського – 85 грн.
  - “Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею” Романа Ковалія – 170 грн.
  - “Кармелюки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелока Армії УНР” – 49 грн.
  - “Ми ще повернемося!” Юрія Горліса-Горського – 95 грн.
  - “Тиха війна Рената Польового” Романа Ковалія – 130 грн.
- Книжки можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім’я Р. М. Ковалія, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВУ ВАСИЛЕВІ ПИШНОМУ, СВІТЛАНІ МИРОНЧАК, ІГОРЕВІ СМЕТАНСЬКОМУ ТА СЕРГІЄВІ ТЕЛЯТНИКУ

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ “НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ”

Ії редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб “Холодний Яр”.

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 17.34 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

Редактор
Роман Коваль

Верстка
Євген Коваль

Коректор
Оксана Жованик

Інформаційне забезпечення
Микола Владзімірський

Технічний директор
Віктор Билина

Адреса для листування та поштових переказів

03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14.
Тел./факс: 242-47-38
koval_r@ukr.net
kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження.
Серія КБ №325.

Наклад 2500 примірників. Видруковано 31.10.2014 р.

Засновник
Роман Миколайович Коваль